

Av Lars Carlsson

Krönikan

Del 2 - Fotbollen gör sitt intåg

Här följer fortsättningen på Lars Carlsson historiska berättelse om hur fotbollen kom till Ängelholm från förra numret.

Med frakt och allt kostade fotbollen 10 kronor och 63 öre. Det var väldigt mycket pengar på den tiden. En liten jämförelse: Årsavgiften i föreningen var 2 kronor, en metallarbetare hade vid den tiden 36 öre i timmen och 2/3 l kryddat brännvin kostade 1 krona och 35 öre. Fotbollen motsvarade alltså 30 timmars arbete men det var mycket välinvesterade slantar för var hade vi stått idag om inte allt hade haft en början. Den första "matchen" lär ha spelats där Villagatan och dess bebyggelse idag ligger. Ni som vet hur ån ringlar sig kring stadskärnan vet då att området ligger just där ån efter att ha passerat stadshuset gör en båge för att sedan rinna under Karl XV bro på sin väg mot Järnvägsbron. Farligt nära vattnet kan man tänka sig men sparkarna blev säkert inte så långa eftersom man inte var vana vid spelet. Det blev säkert inte något skönspele heller med tanke på underlaget. "Planen", var en äng som vanligtvis utgjorde bete för trädgårdsmästare Anderssons kor. "Kom-

ockorna" skyfflades bort och så var arenan klar för spel. En stunds teoretisk genomgång om spelets regler och annat var också på sin plats. Man delade upp i två lag, det har inte förändrats, sedan var det bara att köra igång. Matchen kom inte igång förrän strax efter klockan åtta på kvällen så det blev "bara" en halvlek. När mörkret lade sig över staden, vid "halvelva-tiden", gav man upp. "Det nu var fullständigt omöjligt att se bollen" och domare Dahlströms pipa kungjorde att matchen var slut. Det blev en match som alla, i alla fall de inblandade, kom att tala länge om. Otränningen lyste såklart igenom och dagarna efter skördades flera offer. För de flesta var det bäst att ligga kvar i soffan så länge som möjligt. Det var ytterst stillsamma ungdomar som man kunde beskåda i staden under de följande dagarna.

Det tog en vecka att återhämta sig men sedan var det full fart igen.

Det var lite si och så med reglerna förståss. Det var bara att sparka och springa så gott man

kunde. Bollbehandlingen kan inte heller varit av bästa märke. Här hade du kunnat lära ut ett och annat, Ingemar. Några fotbollsskor hade man naturligtvis inte. Det fick duga med att man surrade fast trätofflorna vid foten. Målen bestod av ett par trästörar som man hade kört ner i "myllan". Det var inte alla "mockor" som man hade fått bort och många var de som fick sig en extratur på det "hala" underlaget. Att stå i mål måste ha varit ett vågspel utan dess like. Trätofflor och grästorvor följde med bollen på dess väg mot det hägrande målet. "De du Roger", det var verkligen andra tider. Snacka om att stå i skottlinjen!

Publik då! Nä, den lyste med sin frånvaro. Endast de åsidosatta korna tittade på och med tanke på deras läten så kan det inte ha varit någon bra match.

Fortsättning följer!

Källor: 50 år med ÄIF, C.W Nilsson. Hembygdsboken 1995, Bengt Irhammar.